

Winnie M Li
Zwarte
bladzijde

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

© 2017 Winnie M Li
Oorspronkelijke titel: *Dark Chapter*
Vertaling: Marjet Schumacher
Omslagontwerp: Geoffrey Jones
Omslagbewerking: Marry van Baar
Omslagbeeld: © Geoffrey Jones
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Pontas Literary & Film Agency.

ISBN 9789402700145
NUR 302
Eerste druk september 2017

Originele uitgave verschenen bij Legend Press Ltd., Londen
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deel één

Ze zit in het kantoortje te wachten tot haar psychologe klaar is met prutsen aan een videocamera. Het is een kleine ruimte, tamelijk volgepropt op een academische, van overheidswege gefinancierde manier. Boven haar hoofd gapen hoge boekenkasten, vol met serieuze kost over traumaherstel, patiëntmonitoring, cognitieve gedragstherapie. Op het prikbord rechts van haar heeft dokter Greene handgeschreven bedankbriefjes opgehangen van voormalige patiënten en één ansichtkaart met daarop een eenzame palmboom op een wit zandstrand.

Ze kijkt uit het raam naar de grijze hemel. Zuid-Londen in november. De boog van de London Eye zichtbaar in de verte, en links en rechts kilometers sociale woningbouw die in een ononderbroken woud van beton van Denmark Hill, via Elephant and Castle, helemaal tot aan de Theems lijken te voeren.

Tevreden over het knipperende rode lampje op de videocamera gaat dokter Greene zitten, strijkt haar maïsblonde haar glad en kijkt haar patiënt aan.

‘Zo, vertel het me nog één keer helemaal. Zo gedetailleerd mogelijk.’

Ze probeert niet te zuchten, ze had hier al op gerekend, maar ze kan de ergernis in haar stem niet onderdrukken. ‘Serieus? Nog een keer?’

‘Ik weet dat het vreselijk vermoeiend voor je is. Maar het is een essentieel onderdeel van de therapie. Je mag het zo langzaam doen als je maar wilt.’

‘Zonder emotie?’

‘Concentreer je gewoon op de feiten. De details. De emoties zullen er ook zijn, maar dat is prima.’

Dokter Greene is geduldig, ze oordeelt niet, en dat is wat ze prettig vindt aan haar. Dat, plus haar bejaarde gevoel voor mode en haar burgerlijke kattenobsessie, zo onverwacht in een slanke, blonde dertiger. Normaal gesproken zou ze zich misschien geïntimideerd voelen, maar hier voelt ze alleen maar de stilzwijgende steun van de psychologe, een zekere nederigheid, en een gereserveerde toewijding om haar patiënten te begrijpen.

Ze kijkt naar de videocamera, uitgeput. Het laatste wat ze wil, is het

hele verhaal nog een keer vertellen. Ze vertelt het nu al maandenlang, aan de politie, aan haar artsen, aan het Crisis Response Centre, aan de Mental Health Board die heeft beoordeeld of ze behandeling nodig had, en nu – al diverse keren – aan haar psychologe. Altijd ietwat andere versies. Soms staan de medische details centraal: waar ze geslagen is, wat ze gedwongen is geweest te doen. Soms haar belager: hoe hij eruitzag, hoe hij praatte. Maar het is altijd hetzelfde tafereel dat naar boven komt drijven: de heldere lenteochtend, het zonlicht dat door de bomen filtert, de gestalte met de witte trui die de helling op komt.

Ze zou het ondertussen waarschijnlijk zelfs in haar slaap kunnen vertellen, en dat is in feite ook wat haar hoofd tegenwoordig elke nacht doet, allerlei varianten verzinnen in haar dromen. Soms gaan de dromen over mensen die ze ooit heeft gekend, vergeten gezichten van volwassen geworden, populaire gozers van de middelbare school. Soms is het een denkbeeldige plaats – een sciencefictionlandschap, half geabsorbeerd uit een film die ze heeft gezien. Maar er is altijd de plek waar bos en veld samenkomen, dat overgangspunt dat als een soort verlichte, veilige haven opdoemt achter de bomen. Alleen is het er niet veilig, want het open veld had geen schuilplaats geboden, en het blijft haar kwelen in haar slaap, glinsterend aan de randen van haar bewustzijn.

Het rode lichtje van de videocamera knippert. De palmboom lokt vanaf de rechthoekige Ansichtkaart.

Ze schraapt haar keel en begint opnieuw.

Een uur later loopt ze van Denmark Hill richting Camberwell Green, in het laatste uurtje daglicht van die middag. Het is inmiddels vaste routine geworden. Op dinsdagmiddag: met de bus naar Camberwell, een sessie met dokter Greene, misschien een tussenstop bij de Chinese supermarkt op de terugweg, en dan weer met de bus terug naar huis.

Ze is tegenwoordig voortdurend futloos. Drie uur lang buiten de deur is het maximale wat ze aankan. Die rare, gekmakende pleinvrees, waar ze in de weken direct na het incident last van had, dreigt altijd weer terug te komen. Het zonlicht kan te fel zijn, de wind te snijdend, de mensenmassa's op straat te luidruchtig en onbegrijpelijk. Waarom het riskeren naar buiten te gaan?

Er is altijd de veiligheid van haar appartement, haar slaapkamer, haar bed.

Vanmiddag lijkt haar bed bijzonder uitnodigend wanneer ze het Maudsley Hospital achter zich laat en de heuvel af loopt, de echte wereld in.

Concentreer je gewoon op de feiten. De emoties zullen er ook zijn, maar dat is prima.

Alleen de emoties zijn er niet. Ze heeft nu al maandenlang het idee dat ze helemaal niets voelt. Feestjes komen en gaan, vrienden verloven zich, haar moeder zeurt aan haar hoofd over de telefoon – en ze voelt niets. Alleen een raar soort onthechting van de wereld, een geest die door het land van de echte mensen zweeft: observerend, registrerend hoe de levenden hun leven leven, om dan weer weg te zweven. Ze kan het niet eens opbrengen om zich verdrietig of boos te voelen vanwege haar gebrek aan gevoel. Er is enkel een gapend gat aan sensaties. Geen emoties, geen reactie van dit exemplaar. Genoteerd.

Ze slentert de Chinese supermarkt binnen. Wang's Supermarket. Ze kan de etiketten op de producten niet lezen, het personeel niet in het Mandarijn of het Kantonees aanspreken, maar het geeft een zekere troost om rond te lopen in supermarktgangpaden die haar doen denken aan haar jeugd. Stapels met pakjes noedelsoep voor 30 pence per stuk, glinsterend in hun plastic verpakking en met de belofte van smaken als Curry Prawn, Spicy Beef, Imperial Chicken. Zware blikken waterkastanjes, strochampignons, lotuswortel. Ingrediënten waarvan ze een jaar geleden nooit zou hebben overwogen om ze te kopen, maar waarmee ze is opgegroeid, ge-roerbakt in haar moeders wok of gestoomd in een winterbouillon.

Ze heeft geen flauw idee waarom ze ze nu wel koopt. Ze zijn niet makkelijker klaar te maken dan een kant-en-klaarmaaltijd van Tesco. Maar ze was naar Camberwell gekomen voor haar eerste beoordeling in het Maudsley Hospital, en daar was Wang's Supermarket, in de hoofdstraat, en het rook er precies zoals in de Chinese supermarkt uit haar jeugd.

Terwijl ze door de gangpaden zwerft, klinkt er een lied in het Chinees uit de boxen, zo'n half jammerende uitvoering die lijkt te worden vertolkt door een suïcidale dame van middelbare leeftijd, zingend over liefde en verlies. Het is iets waar haar moeder naar zou kunnen luisteren, maar voor haar heeft het geen enkele betekenis, anders dan een onge-

makkelijke vertrouwdheid, zoals alles wat Chinees is en wat ze in haar volwassen leven tegenkomt.

Ze kiest vier pakjes ramen, een blikje babymais en een grote fles sojasaus. Ze betaalt met een briefje van vijf pond en loopt vanuit de bedompte zaak de straat in, de Chinese soundtrack nog nagalmend in haar oren.

Er stuift een groep jongeren voorbij, op weg naar huis vanuit school, nog in uniform. Ze zijn zwart, alle vijf jonge tieners, luid schreeuwend, en ze besteedt geen aandacht aan hen. Slentert langs hen heen, zich nergens van bewust.

Bij de bushalte staat ook weer een groepje tieners. Ze zijn met zijn drieën, blank, en ze kijken naar twee meisjes op de stoep. Luid grinnikend. Ze maken ook een opmerking die ze niet kan verstaan.

Haar schouder strijkt langs die van een van hen terwijl ze de bus in stapt. Hij draait zich om en kijkt haar even aan. Ze kan niet goed peilen wat ze ziet in zijn blik – puberale lust of woede of misschien gewoon ergernis. Maar zijn ijsblauwe ogen snijden dwars door haar heen, bijna herkenbaar, en haar maag draait zich om. Zweet parelt op haar voorhoofd. Struikelend loopt ze de trap op, gaat zitten en probeert de opkomende misselijkheid in haar binnenste te onderdrukken. Ze kijkt naar de tienerjongens, die verder de straat in lopen, wetend dat hij het niet is, hij is gewoon een andere knul die een beetje op hem lijkt.

Maar de schaamte. Dat ze zelfs van een vluchtige ontmoeting met een willekeurige schooljongen zo uit het lood kan raken.

De misselijkheid komt opzetten, maar ze blijft het gevoel de baas, houdt het beheersbaar. Ze gaat niet overgeven. Alleen maar stressen. Ze trekt haar knieën op tegen haar borst en slaat haar armen eromheen, krult zich op tot een balletje en kijkt uit het raam terwijl de bus van de stoerprand wegrijdt.

*

Heel even weet hij niet meer hoe hij is thuisgekomen. Nog steeds in de kleren van gisteravond, bonkend hoofd. Zeker op de bank in slaap gevallen. Eind van de ochtend, en zonlicht stroomt door het raam naar binnen, te fel. Ergens kwetteren vogels.

Pa is de deur uit, en zijn broer ook.

Dan weet hij het weer: nog maar een paar uur geleden, over de donkere straat zwalken met Gerry en Donal, een flinke slok goedkope whisky, en toen nog eentje. Er waren pillen geweest die avond. En wiet. Hij weet nog dat hij een pub binnen is gestapt met zijn maten, door de eigenaar naar buiten werd gejaagd. Daarna hadden ze zich geïnstalleerd bij Gerry thuis en een pornofilm gekeken.

Hij had deze al eens gezien. Waar ze voorover buigt om die gast te pijpen en je alles, echt álles kunt zien. Dat gapende roze gat tussen haar benen, echt zo bizar. Als een soort buitenaardse mond uit een sciencefictionfilm, alleen heeft deze ook tieten, gigantische, genoeg om een stijve te krijgen alleen al als je eraan denkt.

Hij denkt aan die tieten en nu al, terwijl de zon schijnt en de vogeltjes kwetteren, voelt hij zichzelf hard worden.

Hij vindt het nog te vroeg. Ook al heeft hij het rijk alleen.

Hij kijkt om zich heen. Pa en Michael zijn zeker weten de deur uit. Maar bewaar het voor straks. Bovendien heeft hij knallende koppijn en is hij hongerig. Fucking uitgehongerd.

Nog steeds wankelend, katerig, strompelt hij naar de krappe keuken in de caravan. Trekt de koelkast open, de keukenkastjes, vindt een kwart pak koekjes.

Koekjes. Fucking koekjes voor het ontbijt.

Een half leeggedrongen mok water staat op het aanrecht en die drinkt hij leeg, hij schrokt de koekjes naar binnen, leunt tegen het aanrecht. Een nieuwe zoektocht in de keukenkastjes, maar er is niets, alleen een beschimmeld brood dat zes dagen over datum is.

Zijn maag rammelt, hongeriger dan vóór de koekjes.

Christus, hoelang had pa gezegd dat hij weg zou blijven? Vier dagen of zo?

Hij leunt achterover op de bank, houdt voorzichtig zijn hoofd tussen zijn handen. Misschien zijn die pillen nog niet uitgewerkt. Misschien is hij nog steeds high en kan hij nog een paar uur zonder eten. Zou dat niet lekker zijn?

Jezus, wat was het een topavond geweest. De uitdrukking op het gezicht van die pub-eigenaar toen ze 'm smeerden met zijn drieën, door de

achterdeur, hun armen vol zakjes chips. Het brandende gevoel van de whisky in zijn keel, het tollen van de avondlucht nadat hij die xtc had genomen.

Hij begint te grijnzen bij de gedachte, wensend dat een van zijn maten nu bij hem was. Maar hij kan zich niet herinneren waar zij zijn gebleven, of hoe hij bij Gerry vandaan is thuisgekomen.

Stilte. Zonlicht. Dan hoort hij een steentje tegen de buitenkant van de caravan slaan.

Het is dat kleine ettertje van hiernaast.

Ja hoor, een peuterstem snijdt door de ochtend, zijn ma schreeuwt hem iets lelijks toe vanuit hun caravan. Nog een steentje slaat tegen de muur.

Hij klemt zijn kaken op elkaar, realiseert zich dat ze nog steeds pijn doen van de avond tevoren.

Nog een steentje. Pók.

Geïrriteerd stuift hij de caravan uit, het zonlicht schel in zijn ogen, en hij stormt regelrecht op de peuter af. 'Kap daar eens mee.'

De peuter giechelt en rent een paar stappen dichterbij. Bruine krullen en stompzinnige, ver uit elkaar staande, lichte ogen die hem gewoon lachend aankijken. Alsof hij een spelletje aan het spelen is.

Hij kijkt het kind nog een keer kwaad aan, een hand opheffend alsof hij hem gaat slaan, en dit keer rent het joch krijsend naar binnen.

Hij snuift en tuurt tegen de te felle zon in. Warmer vandaag dan het tot nu toe is geweest. Tien caravans staan ineengedoken in de aprilochtend, spierwit tegen het groen en bruin van het veld, en de hemel stuift voort langs de horizon, helder en lentefris.

Heel even ebt zijn kater weg en ruikt hij het gemaaide gras en de omgewelde aarde. Lekkere geuren, maar om zeep geholpen door de dieselwalm van een of andere motor in het volgende veld. Zonlicht op zijn oogleden, en zo kan hij nog wel een paar minuten blijven staan, zijn ogen gesloten, alleen hij en het veld. De zomer komt eraan, en daarmee ook lange, zonnige dagen waarop je naar buiten kunt gaan in alleen een T-shirt, dagen waarop ontspannen toeristen makkelijke doelwitten vormen. Warme avonden, meiden in dunne jurkjes, meiden die willen dat je ze aanraakt.

Een kinderstem onderbreekt zijn gedachten.

‘Je pa is naar Armagh toe.’

Hij doet zijn ogen open. ‘Ja, weet ik.’

De peuter kijkt naar hem vanaf een paar meter afstand, leunend tegen de hoek van de caravan.

Christus, je kunt hier nog niet eens gaan pissen zonder dat iedereen het weet. Over pissen gesproken: hij moet nodig even stralen. Hij draait zich om en loopt weg, naar de rand van het veld.

‘Waar ga je heen?’

Hij geeft geen antwoord. Blijft gewoon doorlopen, voelt de ogen van het kind in zijn rug. Twintig meter verderop gaat hij op de rand van het plateau staan en maakt zijn gulp open om te pissen.

De wind duwt wolken langs de horizon en Belfast strekt zich voor hem uit, een klont grijze en bruine gebouwen die oprijzen in de lelijke knoop van het stadscentrum voordat de stad de zee bereikt.

Tussen hem en de stad in kronkelt de vallei in de diepte, onder woonwijken en onregelmatige velden. De geluiden van de rivier, luid vanwege de lenterogens, zweven omhoog naar waar hij staat terwijl hij zijn laatste druppels pis op de grond schudt.

Hij ademt de ochtendlucht in. Het beste fucking uitzicht ter wereld om bij te stralen.

*

‘De West Highland Way. Dat is de laatste.’

Ze drukt de punaise in de landkaart, de bergen ergens ten noorden van Glasgow doorborend, en gaat tevreden zitten.

‘Oké, dus slechts vijf langeafstandswandelingen,’ zegt Melissa met een zweem van sarcasme.

‘Vijf langeafstandswandelingen,’ zegt ze knikkend. ‘Dat moet toch lukken. Ergens in mijn leven.’

‘Dus... als je vijftig bent, maak je nog steeds dit soort wandelingen?’

Ze lacht. God, vijftig. ‘Hopelijk heb ik deze allemaal al gedaan tegen de tijd dat ik vijfentwintig ben. Dertig, misschien?’

Ze is achttien en zit op haar bed in de studentenkamer. Melissa ploft

naast haar neer, ongekamd haar uitwaaiërend over de donkergroene bedsprei. Heel even liggen ze in stilte op het bed, starend naar de kaart van Europa met de kleurige punaise-stippen.

‘Viv, dat is waanzin. Ga je die allemaal in je eentje doen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Daar heb ik nog niet over nagedacht, maar waarom niet?’ Is dat immers niet juist precies waar het om draait? Thoreau die een eenzaam bestaan leidde in zijn blokhut aan Walden Pond. Walt Whitman met zijn lyrische woorden over grassprietten, schrijvend onder een boom terwijl zijn baard met het verstrijken van de seizoenen steeds langer en onverzorgder werd. Edward Abbey die afdaalde in een uitgestrekt ravijn in het Amerikaanse zuidwesten, de rotswanden oprijzend aan weerskanten van hem, alleen hij en het ravijn.

‘Je bent stapelgek,’ zegt Melissa hoofdschuddend. ‘Zelf zou ik allang blij zijn als ik Danny Brookes zo ver kon krijgen dat hij koffie met me wilde gaan drinken.’

‘Serieus? Vind je hem nog steeds leuk?’

‘Nou ja, tot er een betere kandidaat voorbijkomt om verliefd op te worden.’

Ze glimlacht voor zich heen. Op dit moment is er niemand – niet één jongen op de campus – die ze leuk vindt. Misschien heeft ze aan de randen van een of andere menigte weleens een glimp opgevangen van een jongen die er bedachtzaam uitzag, anders dan de anderen. Maar jongens in het algemeen, met hun flauwe grapjes, hun branieachtige behoefte om zelfverzekerd over te komen in de les... jongens interesseren haar op dit moment niet zoveel.

Melissa kakelt ondertussen maar door. ‘Ik zag dat Charlie Kim een paar keer naar me zat te staren tijdens economie.’

‘Zou je iets met hem willen?’

‘Hij is best wel interessant. Ik heb nog nooit een Aziatische jongen gezoend.’

‘Ik ook niet!’

Ze beginnen allebei te giechelen.

‘Maar zouden je ouders dat niet willen?’ vraagt Melissa.

‘Wat, dat ik een Aziatische jongen zoen? Eerlijk gezegd denk ik niet dat mijn ouders op dit moment willen dat ik wie dan ook zoen.’

‘Je boft maar.’ Melissa steekt een hand uit en streelt het haar van haar vriendin. ‘Mijn moeder maakt alsmaar van die irritante opmerkingen. “Heb je al een leuke jongen ontmoet? Is er een bijzonder iemand in je leven?” Ik bedoel, we studeren nog maar net vier maanden!’

‘Ik vind het best wel fijn dat mijn moeder me niet dat soort dingen vraagt.’

Opnieuw een stilte. Het is vrijdagavond en buiten in de gang horen ze andere studenten zich klaarmaken om uit te gaan, op zoek naar het luidruchtigste feest met de meeste alcohol. De jongens aan het eind van de gang staan te brullen; het buurmeisje schreeuwt tegen hen dat ze hun kop moeten houden. Iemand op de verdieping heeft zijn stereo keihard gezet, en de klanken van Oasis dringen door verschillende muren heen.

‘Je hebt echt waanzinnig mooi haar,’ kirt Melissa. Ze haalt haar vingers door Vivians dikke zwarte haardos.

‘Het is gewoon mijn haar. Het groeit vanzelf uit mijn hoofd.’

‘Ja, maar zie je wat er uit mijn hoofd groeit?’ Melissa gebaart naar haar eigen futloze bruine haar. ‘Als ik zulk haar had...’ Haar stem sterft weg, maar ze blijft de lange zwarte lokken strelen.

‘Wat?’ vraagt ze nieuwsgierig. ‘Wat zou je doen als je mijn haar had?’

‘Ik zou... ik zou... ik weet niet, ik zou er de meest waanzinnige kapsels voor verzinnen. Ik zou het elke dag anders dragen!’

‘Te veel gedoe,’ zegt ze schamper.

Maar Melissa springt op, dolenthousiast. ‘Nee, laten we dat doen! Heb je schuifspeldjes en haarlak?’ Ze kijkt de kamer rond, maar er staan nauwelijks haarverzorgingsproducten of -accessoires op de toilettafel. ‘Maakt niet uit. Ik verzin wel iets. Serieus, dit wordt helemaal te gek.’ Melissa gaat op haar knieën zitten en begint het haar van haar vriendin te borstelen. ‘Dan kun je er vanavond mee naar het Sigma Chi-feestje.’

Heel even vindt ze dat een leuke gedachte. Niet langer de onzekere tiener die pas twee jaar geleden contactlenzen is gaan dragen. En misschien ontmoet ze wel een leuke jongen die niet zo’n brallende sportfaanaat is. Iemand die haar hart sneller doet kloppen.

Ze krimpt ineen wanneer Melissa hard aan haar hoofdhuid trekt, iets te enthousiast met haar borstel. Maar ze ontspant terwijl de vingers door haar haren heen gaan, soms vlechtend, soms lokken bijeen bindend met

elastiekjes. Ze blijft geduldig zitten en kijkt naar de landkaart op de muur tegenover haar. De West Highland Way. De Camino de Santiago. De GR15. Wandelpaden die over heuvels en door dalen slingeren, ergens aan de andere kant van de wereld.

*

‘Waar had je deze opgeduikeld?’ vraagt Gerry terwijl hij nog een blikje Carlsberg opentrekt.

‘In het park.’

‘Wat deed ze in het park?’

‘Weet ik veel, gewoon wandelen.’

‘Heeft iemand je gezien?’

‘Nee.’ Er was geen kip te zien. Daar had hij goed op gelet.

‘Waarom ben je dan bang? Denk je dat ze je misschien gaat verlinken?’

Hij haalt zijn schouders op. Zo’n beetje hetzelfde als ja zeggen. ‘Ze was al wat ouder,’ zegt hij uiteindelijk voorzichtig.

‘Hoeveel ouder?’

En dat weet hij niet meer. Het was allemaal zo wazig. Hij wist dat ze wat ouder was en dat beviel hem wel aan haar. Weet dat hij haar heeft gevraagd hoe oud ze was en dat ze meteen antwoord gaf. Niet giechelde, zoals sommige meiden doen. Hij weet alleen niet meer wat ze heeft gezegd.

‘Ik weet niet. Ergens in de twintig.’

‘Eenentwintig, zeg maar, of achtentwintig?’

‘Jezus, Gerry. Ik weet het niet meer! Ik was nog high. Ze was ouder dan ze eruitzag.’

‘En ze zag eruit alsof ze het wel prima vond?’

‘Nou, ja, soort van. Op een rare manier.’

Ook al had hij haar een paar klappen moeten verkopen, haar keel moeten dichtknijpen om ervoor te zorgen dat ze luisterde.

*